

Τρίμηνη περιοδική έκδοση της Λέσχης Ανάγνωσης του 6ου Δημ. Σχ. Νέας Ιωνίας Βόλου

Τετάρτη 22 Απριλίου 2020

Τεύχος 2ο

## Σημείωμα του εκδότη

Το εαρινό τεύχος της εφημεριδούλας μας ήταν να κυκλοφορήσει αρχές Απριλίου. Όμως η πανδημία του κορωνοϊού που ενέσκηψε σε όλον τον πλανήτη έγινε η αιτία να κλείσει το σχολείο μας στις 10-3-2020. Καθώς όμως είχε συγκεντρωθεί ένα μέρος των άρθρων αποφασίσαμε να ανεβάσουμε **μόνο ηλεκτρονικά** το δεύτερο τεύχος με όσο υλικό είχαμε. Καλή ανάγνωση! Καλή Ανάσταση σε όλους! .

## Έρχεται η πασχαλιά με έθιμα πολλά

Στη βιβλιοθήκη μας υπάρχει ένα βιβλίο που λέγεται «Λαογραφικό Ημερολόγιο», βιβλίο και ημερολόγιο μαζί που περιέχει ελληνικά έθιμα για τον κάθε μήνα του χρόνου. Και μιας που έρχεται το Πάσχα είπα να σας γνωρίσω ένα έθιμο του Απρίλη που είναι και παράδοση του τόπου μας.

### Οι κουλούρες και τα κόκκινα αυγά

Μπήκαμε για τα καλά στις προετοιμασίες του Πάσχα. Σήμερα Μεγάλη Πέμπτη, γίνεται το ζύμωμα. Πρωί πρωί οι νοικοκυρές ζυμώνουν τις κουλούρες της λαμπρής με αλεύρι και μυρωδικά.

## Οι πίσω σελίδες

της Ιωάννας Γεωργιάκη

Μία από τις σημαντικότερες Ελληνίδες συγγραφείς της εποχής μας είναι η Ελένη Δικαίου. Γέννημα θρέμμα της Νέας Ιωνίας Βόλου με καταγωγή από τη Σμύρνη. Δε θα πω περισσότερα για την κυρία Δικαίου, μια και της αξίζει να της αφιερώσουμε ολόκληρο τεύχος της εφημερίδας μας.

Το 2015 η κ. Δικαίου επισκέφτηκε το σχολείο μας. Μεγάλη τιμή για μας η αποδοχή από μέρους της της πρόσκλησής μας. Οι Σελιδοφάγοι τότε έγιναν δημοσιογράφοι και της πήραν μια συνέντευξη.



Τις στολίζουν με διάφορα στολίδια από ζυμάρι, αμύγδαλα και κόκκινα αυγά. Από τα επιδέξια χέρια ξεπηδούν οι κουτσούνες (κούκλες), τα κοφίνια, τα καλαθάκια και οι αγουύλες. Συχνά στη μέση βάζουν ένα κόκκινο αυγό, συνήθεια που κρατάει από τους Βυζαντινούς. (Από το Λαογραφικό Ημερολόγιο, εκδ. Πατάκη)

Αν θέλετε να μάθετε και για άλλα έθιμα, ελάτε στη βιβλιοθήκη μας να τα ανακαλύψετε.

**Εβελίνα Σταματά Ε2**

Οι ερωτήσεις πολλές σχετιζόμενες κυρίως με τα βιβλία της. Θα ξεχωρίσω όμως μια. Η ερώτηση ήταν : **Τι έφεραν οι Έλληνες της Μικράς Ασίας στη μητέρα Ελλάδα;**

Η απάντησή της αφοπλιστική.: **Πράγματα του μυαλού και της καρδιάς. Αν βρεθείς κάπου μόνος, χωρίς να μπορείς να πάρεις κάτι μαζί σου, μένεις μ' αυτά.**

Το πιο πρόσφατο βιβλίο της κ. Δικαίου είναι το «Ο τελευταίος Έλληνας της Σμύρνης», που μιλά για τη ζωή, το έργο αλλά και το μαρτυρικό θάνατο του Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσοστόμου κατά τις δραματικές ώρες του ξεριζωμού του Μικρασιατικού Ελληνισμού.

Τα έσοδα από τις πωλήσεις του βιβλίου η συγγραφέας τα παραχωρεί για την ανέγερση παρεκκλησίου προς τιμήν του Αγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης εδώ στην Νέα Ιωνία, το συνοικισμό που πήρε ζωή από χιλιάδες Έλληνες πρόσφυγες που εγκαταστάθηκαν εδώ μετά την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922.

Χρέος μας να υποστηρίξουμε την προσπάθεια αυτή. Είναι ένα βιβλίο που αξίζει να υπάρχει σε κάθε βιβλιοθήκη. Στη βιβλιοθήκη του σχολείου μας φυσικά υπάρχει ήδη.

## Η Λαμπρή στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη ( Παράλληλα και μια μικρή άτυπη έρευνα)

« Πεντακόσια βήματα από του ναού, ο δρόμος εκατηφόριζε και κατήρχετο τις εις ωραϊάν κοιλάδα. Εις νερόμυλος ευρίσκετο επί της κλιτύος\* εκείνης παρά την οδόν.»

(Εξοχική λαμπρή)

\*κλιτύς= η πλαγιά του βουνού

«Πέρυσι, ω πέρυσι, την Μεγάλην Πέμπτην πρωί, αφού εγύρισαν από την εκκλησίαν, όπου είχαν μεταλάβει όλοι, η καλή και προκομμένη μήτηρ (...) ήρχισε να βάπτη εν τη χύτρα τα αυγά, με ριζάρι\*, κιννάβαρι\* και όξος.\*»

(Παιδική πασχαλιά)

\*ριζαρι=φυτό που η ρίζα του βάφει κόκκινα

\*κιννάβαρι= το μίννιο

\*όξος= το ξύδι



«Την εσπέραν λοιπόν εκείνην του Μεγάλου Σαββάτου, ότε κατέβαιναν εις Πειραιά, πεζός κρατών εις την χείραν την λαμπάδαν του, ήν έμελλε ν' ανάψη κατά την Ανάστασιν, (...) ηθέλησε να καθίση επ' ολίγον ν' αναπαυθή.»

(Πάσχα Ρωμέικο)

## Η ιστορία μιας παροιμίας

Στην βιβλιοθήκη του σχολείου μου βρήκα ένα ενδιαφέρον βιβλίο που εξηγεί 10 γνωστές ελληνικές παροιμίες μέσα σε μια ιστορία κάθε φορά. Το βιβλίο λέγεται **Δέκα παροιμίες σαν παραμύθια της Αφρούλης Μπέρσου**, εκδ. Κέδρος. Περισσότερη εντύπωση μου έκανε μια, που έχει ήρωα ένα παιδί σαν κι εμάς και σας την παρουσιάζω. Η παροιμία είναι η:

**«Άλλαξε ο  
Μανολιός κι  
έβαλε τα  
ρούχα του  
αλλιώς.»**



«Μετά τα μεσάνυχτα, αφού έγινεν η Ανάστασις και ήστραψεν ο ναός όλος, ήστραψε και η πλατεία από το φως των κηρίων, τα παιδιά ήρχισαν να καίουν μετά κρότου σπίρτα και μικρά πυροκρόταλα.»\*(Παιδική πασχαλιά)

\*πυροκρόταλο= το πυροτέχνημα

«Και ύστερον η μήτηρ έστρωσεν την τράπεζαν εις την οικίαν και παρέθεσε τα αυγά τα κόκκινα, το τυρί που είχε φέρει η κουρούνα και το αρνί το ψημένο, και τα παιδιά εκάθησαν εις την τράπεζαν και ήρχισαν να τσουγγρίζουν τα αυγά των. Τι χαρά! Τι αγαλλίασις!»(Παιδική πασχαλιά)

Τη Δευτέρα 17-2 -2020 και την Τρίτη 18-2-2020 έγινε ένα κάλεσμα προς όλα τα παιδιά του σχολείου σε μια αναγνωστική πρόσκληση. Δεκαεννιά παιδιά στα 203 του σχολείου ανταποκρίθηκαν. (Αρχικά ήρθαν περισσότερα, αφού νόμιζαν ότι θα υπήρχε κάποιο δωράκι, που όμως γρήγορα έφυγαν όταν διαψεύστηκαν οι προσδοκίες τους.)

Τα 19 λοιπόν τολμηρά και φιλότιμα παιδιά έπρεπε να βάσουν

διαβάσουν ενώπιον μου τα παραπάνω αποσπάσματα και να πουν τι καταλάβανε.

Ήθελα να δω αν η «δύσκολη» για πολλούς γλώσσα στην οποία επέλεξε να γράφει ο Παπαδιαμάντης ήταν εμπόδιο για τους μικρούς μαθητές. Κάτω από κάθε απόσπασμα υπήρχε επεξήγηση αγνώστων λέξεων.

Αυτό που παρατήρησα τελικά ήταν ότι τα παιδιά που έχουν ευχέρεια στην ανάγνωση, που είναι κοντά στο βιβλίο, που έχουν ερεθίσματα από το σπίτι, που για τους παραπάνω λόγους έχουν και αναπτυγμένη κρίση, μπόρεσαν και να διαβάσουν και να κατανοήσουν τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Η γλώσσα δεν ήταν το εμπόδιο.

Και μια πρόταση στους μικρούς μας αναγνώστες: **Όσοι και όσες θέλετε μπορείτε να ζωγραφίσετε κάποια από τις εικόνες που περιγράφονται στα παραπάνω αποσπάσματα. Με χαρά θα τις περιμένω να στολίσουν τη σχολική μας βιβλιοθήκη, όταν με το καλό ξαναταμώσουμε.**

Ιωάννα Γεωργάκη

## Υπεύθυνη των Σελιδοφάγων

Νομίζοντας πως κανένας δεν θα τον καταλάβαινε, ο Μανολιός βγήκε έξω. Ξαφνιασμένος ακούει όσοι περνούν από μπροστά του να λένε «ο Μανολιός, ο Μανολιός!». Ο Μανολιός απορούσε πώς τον είχαν καταλάβει όλοι.

Κάποιος γείτονας τότε βγήκε απ' το σπίτι του. Τον είδε και είπε στην παρέα του «Άλλαξε ο Μανολιός κι έβαλε τα ρούχα του αλλιώς!». Από τότε ξεκινήσαμε να λέμε αυτήν την παροιμία. Την χρησιμοποιούμε όταν ενώ κάποιος νομίζει ότι έχουν αλλάξει κάποια πράγματα, στην πραγματικότητα έχουν παραμείνει ίδια.

**Κων/να Μπασιά Ε2**

---

Το χελιδόνι ηύρε φωλιά  
και το τρυγόνι σκέπη...

Μικροί μου φίλ-αναγνώστες

γεια σας

Στο πρώτο τεύχος (2019) της εφημερίδας σας που “ζωγράφισα” την ιστορία του βιβλίου-δάσους σας, γράφω σε ένα σημείο ότι ταξίδεψα σε πλανήτες μ’ ένα διαστημόπλοιο που έφτιαξα μόνη μου. Η Αναστασία και ο Μάριος, οι μικροί μου φίλοι με ρωτούσαν: “ Πώς το έφτιαξες μόνη σου; Πώς;” Σίγουρα, κανένας φίλ-αναγνώστης δεν το πίστεψε. Χρωστώ λοιπόν, μια εξήγηση σε όλους.

### Ο ουρανός την ημέρα

Από παιδί, με μεγάλη περιέργεια κοιτούσα τον απέραντο ουρανό. Τον παρατηρούσα επίμονα, ρωτώντας συνέχεια τους μεγάλους για όσα έβλεπα, και απαιτούσα να μαθαίνω τα πάντα την ώρα εκείνη, όχι αργότερα. Τελικά, τους εκνεύριζε και το πείσμα μου αλλά και οι ερωτήσεις μου: γιατί δεν μπορώ να πιάσω το φως, γιατί πετούν τ’ αεροπλάνα κι εγώ δεν μπορώ, ποιός ανάβει το φως στο φεγγαράκι τη νύχτα, όλα τ’ αστέρια είναι στρογγυλά, κανένα δεν είναι μακρουλό; Απαντήσεις δεν έπαιρνα...

Δε χόρταινα να βλέπω τα χρώματα τ’ ουρανού, τα σμήνη<sup>1</sup> των πουλιών, το στεφάνι του ουρανού τόξου και τα σύννεφα. Θαύμαζα τα ολόλευκα σύννεφα, που σαν καμαρωτά βαμβακόδεντρα άλλαζαν μορφές και οι άνθρωποι-γίγαντες, γίνονταν, ξαφνικά, πύργοι, άλογα κι άλλοτε<sup>2</sup> μυθικά ζώα. Φοβόμουν τον ουρανό μόνον όταν έβλεπα τις φιδίσιες αστραπές και άκουγα τις βροντές και τους κεραυνούς.

Ο ουρανός για το μικρό μου μυαλούδάκι ήταν ένα αίνιγμα, που κανένας δε μου εξηγούσε. Και ο ήλιος, το μεγαλύτερο μυστήριο απ’ όλα! Όταν ήταν πολύ λαμπερός, το καταμεσήμερο<sup>3</sup>, προσπαθούσα να τον κοιτάξω. Οι μεγάλοι με φοβέριζαν ότι θα έχανα το δικό μου φως, αν τον κοίταζα με γυμνά ματάκια πολλή ώρα. Και έκλαιγα...

Ήμουν Τετάρτη Δημοτικού .....

Τότε γνώρισα τη Δεσπούλα-Δεσποινούλα, την καινούρια συμμαθήτριά και γειτονοπούλα, ένα ψηλόλιγνο “κυπαρισάκι” ξανθούτσικο, ζωηρό πολύ και πεισματάρικο όπως εγώ. Ταιριάξαμε πολύ στη φιλία μας, γιατί και αυτή δεν ξεκολλούσε το βλέμμα της από τον ουρανό. Είχαμε και το ίδιο όνειρο: να ταξιδέψουμε με διαστημόπλοιο, ένα όνειρο που δεν θα γινόταν ποτέ αληθινό. Το καταλαβαίναμε. Το πείσμα και η φαντασία έδωσαν τη λύση.

Το σχέδιό μας ήταν απλό .....

Κατασκευάσαμε δύο τεράστιους χαρταετούς με ουρές και ζύγια με τη βοήθεια του αδελφού μου, και ζωγραφίσαμε δύο διαστημόπλοια, που τα κολλήσαμε επάνω τους. Ξετρελλαθήκαμε, πηδούσαμε σαν κατσικάκια από τη χαρά μας. Ήταν δύο διαστημόπλοια, μούρλια<sup>4</sup>! Εκτοξεύαμε στο ουράνιο στερέωμα τα χάρτινα πλοία του διαστήματος, όποτε βοηθούσε το αεράκι.

---

<sup>1</sup> πλήθος, μεγάλος αριθμός πουλιών

<sup>2</sup> άλλη φορά

<sup>3</sup> 12 η ώρα μεσημέρι

<sup>4</sup> υπέροχα

Μικροί μου φίλοι,

Έτσι, “συναρμολόγησα” το πρώτο μου διαστημόπλοιο με καλαμάκια, χαρτί και σπάγγο.

Έφτασα ΣΤ’ Δημοτικού .....

Ο δάσκαλος και τα βιβλία έβαλαν μια σειρά στη σκέψη μου λύνοντας πολλές απορίες για τα “μυστήρια” τ’ ουρανού. Κάποια ημέρα έγινε κάτι απρόσμενο<sup>5</sup>. Θα παρατηρούσαμε με χάρτινα γυαλάκια την έκλειψη ηλίου. Ένα παράξενο φαινόμενο όπου η σελήνη κρύβει το πύρινο άστρο κι αυτό... σκοτεινιάζει. Αν είναι δυνατόν! Πάλι δεν αντίκρισα τον ήλιο ολόκληρο και ολοφώτεινο όπως τον ονειρευόμουν. Απογοητεύτηκα. Ε! Αυτό δεν το χωρούσε ο νους μου...ότι η σελήνη έκρυψε τον ήλιο μου... Τελειώνοντας όμως το Δημοτικό, ήξερα πολύ καλά ότι δεν θα ταξίδευα ποτέ με διαστημόπλοιο και θα έβλεπα τον ήλιο, μόνο με γυαλιά και τηλεσκόπιο.

Μικροί μου φιλ-αναγνώστες,

Δύο από τα παιδικά μου όνειρα δεν έγιναν πραγματικότητα...

Σας ασπάζομαι

Η Νοσταλγός

(συνεχίζεται)



Εικονογράφηση:  
Αναστασία Κυριακάκη

<sup>5</sup> κάτι που δεν περίμενα



## Η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου

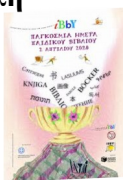
Στις 2 Απριλίου, ημέρα γενεθλίων του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου με σκοπό να τονώσει την αγάπη για το διάβασμα και να στρέψει την προσοχή στα παιδικά βιβλία.

Κάθε χρόνο ένα διαφορετικό εθνικό τμήμα της IBBY έχει την ευκαιρία να γίνει χορηγός της Παγκόσμιας Ημέρας Παιδικού Βιβλίου. Επιλέγει ένα θέμα και καλεί ένα γνωστό συγγραφέα να γράψει ένα μήνυμα για όλα τα παιδιά του κόσμου και ένα γνωστό εικονογράφο να φιλοτεχνήσει μια αφίσα.

Το υλικό αυτό χρησιμοποιείται με διάφορους τρόπους για την προώθηση των βιβλίων και της ανάγνωσης σε όλο τον κόσμο.

Το Ελληνικό Τμήμα της IBBY-Κύκλος του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, σε συνεργασία με το ΕΚΕΒΙ και άλλους φορείς, φροντίζει για την εκτύπωση και διανομή του υλικού σε σχολεία και βιβλιοθήκες. Παράλληλα, τις ημέρες αυτές οργανώνει εκδηλώσεις, ημερίδες, ομιλίες και απονέμει τα ετήσια βραβεία του.

**Κατερίνα Κωτσαλή**  
Στ' 1 τάξη



**Μπροστά στη τηλεόραση**  
Μάκης Τσίτας  
Κριτική από την **Εβίτα**  
**Ντόντου(Γ2)**

Το βιβλίο μιλάει για μια οικογένεια που κέρδισε σε ένα διαγωνισμό μια μεγάλη τηλεόραση και πώς αυτή κατέληξε να γίνει το πιο σημαντικό κομμάτι της .

## Το μήνυμα για τον φετινό εορτασμό της παγκόσμιας ημέρας παιδικής λογοτεχνίας « πεινά για λέξεις»

Το 2020 υπεύθυνο για το υλικό του εορτασμού είναι το Τμήμα της Σλοβενίας (Slovenská sekcia IBBY). Το φετινό μήνυμα γράφτηκε από τον Σλοβένο συγγραφέα Peter Svetina\*, μεταφράστηκε στα ελληνικά, όπως κάθε χρόνο, από τη συγγραφέα Λότη Πέτροβιτς ενώ η αφίσα φιλοτεχνήθηκε από τον Σλοβένο εικονογράφο Damijan Stepančič\*\*.

**Το υπέροχο μήνυμα του Peter Svetina:**

*“Εκεί που μένω, οι θάμνοι πρασινίζουν αργά τον Απρίλη ή νωρίς τον Μάη και σύντομα γεμίζουν με κουκούλια από πεταλούδες. Αυτά τα κουκούλια μοιάζουν με μπαλίτσες από βαμβάκι ή με κουφέτα και οι νύμφες τους καταβροχθίζουν φύλλο το φύλλο μέχρι που οι θάμνοι απογυμνώνονται. Όταν όμως οι νύμφες γίνουν πεταλούδες και πετάζουν, οι θάμνοι δεν είναι κατεστραμμένοι. Καθώς πλησιάζει το καλοκαίρι, ξαναγίνονται πράσινοι πάλι και πάλι. Έτσι μοιάζει ο συγγραφέας, έτσι μοιάζει ο ποιητής. Κατασπαράζονται, μένουν κατάστεγνοι από ιστορίες και ποιήματα, που, όταν ολοκληρωθούν, πετούν μακριά, μπαίνουν μέσα σε βιβλία και βρίσκουν τους αναγνώστες τους. Αυτό γίνεται πάλι και πάλι.*

*Και τι συμβαίνει ν'εκείνα τα ποιήματα και τις ιστορίες;*

*Ξέρω ένα αγόρι που έπρεπε να κάνει κάποια εγχείρηση στο μάτι του. Για δύο εβδομάδες μετά την εγχείρηση, έπρεπε να ζαπλώνει μόνο από τη δεξιά πλευρά και μετά δεν έπρεπε να διαβάσει τίποτα για έναν μήνα. Όταν γελικά ξαναπήρε στα χέρια του ένα βιβλίο έπειτα από ενάμιση μήνα, ένιωσε σαν να κατάπινε λέξεις μ' ένα κουτάλι από μια γαβάθα. Σαν να τις έτρωγε. Πραγματικά τις έτρωγε.*

Πιστεύω ότι απευθύνεται σε παιδιά των μικρών τάξεων. Είναι ένα ευχάριστο βιβλίο που μας δείχνει ότι η ζωή είναι πιο ωραία όταν δεν είμαστε συνεχώς κολλημένοι μπροστά στην τηλεόραση.

*Ξέρω κι ένα κορίτσι που, όταν μεγάλωσε, έγινε δασκάλα. Μου είπε: “Τα παιδιά που οι γονείς τους δεν τους διάβασαν παραμύθια έχουν στερηθεί κάτι σημαντικό”.*

*Οι λέξεις στα ποιήματα και στις ιστορίες είναι τροφή. Όχι τροφή για το σώμα, όχι τροφή που μπορεί να γεμίσει το στομάχι σου. Τροφή όμως για το πνεύμα και τροφή για την ψυχή.*

*Όταν πεινάει κάποιος ή διψάει, το στομάχι του γουργουρίζει και το στόμα του στεγνώνει. Οι πεινασμένοι γυρεύουν να φάνε κάτι, ένα κομμάτι ψωμί, ένα πιάτο ρύζι ή δημητριακά, λίγο ψάρι ή μια μπανάνα. Όσο περισσότερο πεινούν, τόσο στενεύει ο οπτικός τους ορίζοντας, ώσπου παύουν να βλέπουν ό,τι δεν είναι τροφή για να τους χορτάσει.*

*Η πείνα για λέξεις εκδηλώνεται διαφορετικά. Μοιάζει με θλίψη, με λήθη, με αυθάδεια. Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τέτοιου είδους πείνα δε νιώθουν πως η ψυχή τους τρέμει από το κρύο κι ότι προσπερνούν τους εαυτούς τους χωρίς να το προσέχουν. Ένα μέρος του κόσμου τους εξαφανίζεται χωρίς να το γνωρίζουν.*

*Αυτού του είδους η πείνα χορταίνεται με ποίηση και ιστορίες. Υπάρχει όμως ελπίδα για όσους δεν έχουν ποτέ αφηθεί ν' απολαύσουν τις λέξεις, για να χορτάσουν αυτή την πείνα;*

*Υπάρχει! Το αγόρι που είπαμε διαβάζει κάθε μέρα. Το κορίτσι έγινε δασκάλα και διαβάζει στους μαθητές της. Κάθε Παρασκευή. Κάθε βδομάδα. Αν κάποια φορά το ξεχάσει, της το θυμίζουν τα παιδιά.*

*Και τι γίνεται με τον συγγραφέα και τον ποιητή; Καθώς έρχεται το καλοκαίρι, θα πρασινίσουν πάλι. Και πάλι θα στεγνώσουν από ιστορίες και ποιήματα, που θα πετάξουν μακριά προς κάθε κατεύθυνση. Πάλι και πάλι.”*

Εμένα μου άρεσε ιδιαίτερα το μέρος που όλοι μαζί κάθισαν στον καναπέ και διάβασαν ένα βιβλίο αντί να δουν τηλεόραση και όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι.

## Ποίημα του Ηλία Παπαδόπουλου

### Το παιδί που πετά

Παιδί πετά ψηλά,  
γελάει με χαρά.

«Όνειρα γλυκά»,  
του λέει η μαμά.

Μιλάει με χαρά,  
μιλάει γλυκά.

Από μέσα του λέει,  
πως ορέγεται γλυκά.

Δε θέλει να κατέβει  
Όμως πρέπει να κατέβει.

Καθημερινά ξυπνάει  
στο σχολείο πάει.

( Φεβρουάριος 2020)

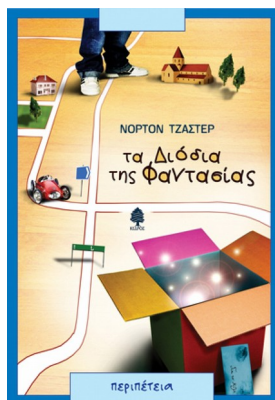
## Τα διόδια της φαντασίας του Νόρτον Τζάσπερ

Κριτική από τον Δημήτριο Πουλιάκη (Ε1)

Το βιβλίο αυτό εκδόθηκε από τον Κέδρο, το Φεβρουάριο του 2006. Ανήκει στην κατηγορία Περιπέτεια και φαντασία.

Η ιστορία ξεκινά όταν ένα μικρό αγόρι, ο Μίλος , βαριόταν. Η περιπέτειά του αρχίζει όταν βλέποντας την πόρτα της φαντασίας να ανοίγει ,αποφασίζει να μπει μέσα. Εκεί βρήκε και φίλους που τον βοήθησαν να φέρει εις πέρας τις αποστολές του.

Το αγαπημένο μου μέρος του βιβλίου ήταν η επίσκεψη του Μίλος με τους φίλους του στη Λεξούπολη. Μου άρεσε γιατί ήταν πλούσια σε λεξιλόγιο η περιγραφή του κειμένου. Εξαιρετικές ήταν οι περιγραφές των τοπίων αλλά και των γεγονότων. Δε μου άρεσε πολύ η εικονογράφηση. Ταιριάζουν οι εικόνες με την ιστορία αλλά θα μπορούσαν να είχαν σχεδιαστεί καλύτερα.



## Αινίγματα

Η μαθήτρια και Σελιδοφάγος **Βαΐτση Ζωή (Στ1)** επέλεξε για σας αινίγματα που ακονίζουν το μυαλό. Πού τα βρήκε; Μα φυσικά στη σχολική μας βιβλιοθήκη.

Τρέχω πάντα βιαστικό  
τη ζωή για να μετρώ  
το μεγάλο μου το ποδάρι  
γρηγορότερα κουνώ.  
Τι είναι; \_\_\_\_\_

Άσπρο είναι σαν τυρί  
κι τυρί δεν είναι  
στα λιβάδια περπατεί  
κι όμως αρνί δεν είναι.  
Τι είναι; \_\_\_\_\_

Ρούλα Παπανικολάου

### Αινίγματα με εικόνες



Μικράς Πρίγκηπος